

[Viggo Starcke.]

denne regerings ledelse har Europas højeste rente. Denne rente er til fordel for dem, der skal have renten, nemlig de rige, og den er til ulempe og byrde for dem, der skal betale den, og det er den lille mand, det er den jævne befolkning, den fattige befolkning.

Man har under denne regering set, at inflationen er fortsat, at valutaoverskuddet er opslugt, at valutaunderskuddet er vokset, og man har på fornemmelsen, at denne høje regering, som består af så mange udmærkede mennesker, ikke længere rigtig ved, hvad den vil. Jeg har på fornemmelsen, at socialdemokratiet i dag ikke længere følger de samme økonomisk-politiske mål, som det oprindeligt gjorde, for det oprindelige socialdemokratiske mål var på den økonomiske politik område identisk med kommunisternes. Det vil derfor være af betydning at få at vide, hvilken forskel der i dag er på det endelige økonomiske mål mellem socialdemokraternes og kommunisternes politik: statens overtagelse af alle produktionsmidler.

Se, under den nuværende regering er den ulykkelige politik, som den forrige regering gennemførte, blevet fortsat. Det er desto værre betænkeligt på et tidspunkt, da man igen taler om kronenedskæring, at vi har en socialdemokratisk regering, fordi socialdemokratiet havde regeringsmagten ved alle de tre lejligheder, da den danske krone blev skåret ned: ved valutacentralens indførelse, ved Kanslergadeforliget og i 1949. Socialdemokratiet står imidlertid ikke med det eneste ansvar, for både venstre og det radikale venstre var med til samtlige tre kronenedskæringer. I 1929 stod den danske krone i fuld guldparitet. Da man lavede valutacentralen i 1931, gik kroneværdien ned i et par og tres. Ved Kanslergadeforliget gik den ned i et par og halvtreds. I 1949 gik den ned i et par og tredive. I dag står den danske kronens værdi nede under 25, d. v. s. at de tre fjerdedele af den danske kronens værdi er forsvundet i løbet af mindre end 30 år. Derfor er man interesseret i at vide, hvad der skal ske med den danske krone i løbet af de næste 30 år.

Da jeg var ung, måtte man betale 72 øre for en fransk franc. I dag kan man købe en franc for 2 øre, men de to øre er kun en

fjerdedel værd af det, man i sin tid måtte betale. Det vil sige, at francen i realiteten er gået ned fra 72 øre til $\frac{1}{2}$ øre, så Danmark har meget at indhente, hvis vi skal blive ved med at følge de sidste parisermoder.

Retsforbundet siger, at når departementets chef Cohns opsigtvækkende undersøgelser for 5 år siden har vist, at den danske arbejderstands andel i samfundets årlige produktion ikke er steget en eneste procent i de sidste 80 år, at den ligger ganske uforandret på 35 pct. af samfundets årlige produktion, så betyder det, at hverken socialdemokratiet eller fagforeningerne har været i stand til at løfte den danske arbejderstands økonomiske status en eneste procent gennem 80 års ørkenvandring. Retsforbundet siger, at et samfund er interesseret i en vellønnet arbejderstand.

Hvad angår den folkepension, som nu er blevet gennemført af alle de fem øvrige partier, har retsforbundet sympati for den, og vi giver principiel tilslutning til, at folkepensionen til alle dem, der trænger dertil, virkelig gennemføres og forbedres. Vi synes, det er rimeligt, at når man har indrettet samfundet sådan, at folk når de bliver gamle, ikke har været i stand til at spare så meget sammen, at de kan klare sig selv, må den del af samfundet, som kan det, yde et bidrag til de gamle. Men vi synes, det er at gøre nar af de fattige, at man desuden sætter de fattige til at betale folkepension til de rige. Af de 60 mill. kr., som de rige skal have, oven i købet kun som en forsmag, betales de tre fjerdedele af de fattige, af den jævne befolkning; det er kun den ene fjerdedel, der betales af de rige selv gennem skatterne. Endelig kommer dertil, at tidligere var det kun de to tredjedele af den del af befolkningen, der havde ret til aldersrente, som hentede den; den ene tredjedel hentede den ikke.

Endelig vil jeg omtale det forhold, at det i midten af forrige århundrede ikke var ualmindeligt, at en dansk arbejder havde 16 timers arbejdsdag. I dag er arbejdstiden gået ned til 8 timer, og dette anerkendes af alle som et stort fremskridt, men i mange arbejderhjem må konen nu også gå på arbejde, og i et arbejderhjem, hvor både mand og kone har arbejde ude, er man egentlig tilbage dér, hvor man begyndte, med 16 timers arbejdsdag, men med den forskel, at